

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Disputationes|| ROBERTI BELLAR-||MINI E SOCIETATE
IESV,|| DE CONTROVERSIIS CHRISTIANAE|| FIDEI,
ADVERSVS HVIVS TEM-||poris Hæreticos,||**

Tribus Tomis comprehensæ.||

De|| EXTREMA VNCTIO-||NE, ORDINE, ET MATRI-||MONIO.|| SINGVLIS LIBRIS
EX-||PLICATA.||

Bellarmino, Roberto Francesco Romolo <Heiliger>

Ingolstadii, [1599]

VD16 B 1607

XXVIII. Primum gradum consanguinitatis tàm in recta, quàm in transuersa
linea; & primum affinitatis in recta linea, iure naturæ interdictos esse; &
ab homine indispensabiles.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54104](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54104)

CAPVT XXVIII.

Primum gradum consanguinitatis tam in recta, quam in transuersa linea, & primum affinitatis in recta linea, iure naturæ interdictos esse, & ab homine indispensabiles.

SIT iam TERTIA propositio: Iure naturæ interdicta sunt coniugia in primo gradu consanguinitatis, tam in recta linea, quam in transuersa, & in primo gradu affinitatis in recta linea tantum.

Docuimus in superiore conclusione, non omnia præcepta de gradibus prohibitis ad ius naturæ pertinere: nunc explicamus, quæ sint censenda præcepta iuris naturæ.

Est autem circa propositionem istam tertiam PRIMO loco NOTANDUM, nos nihil dixisse de secundo, & tertio, & sequentibus gradibus in recta linea, non quod eos non putamus iure naturæ prohibitos, sed quia eadem ratio esse videtur de primo & de ceteris: est enim communis sententia inter ascendentes & descendentes omnia coniugia esse prohibita. Nam etiam si in gradibus remotioribus minor sit propinquitas sanguinis, tamen maior est inæqualitas ætatis, quæ defectum illum propinquitatis compensat; vt, exempli gratia, inter nepotem & auiam minor est propinquitas sanguinis, & proinde minor indecentia coniugij, quam inter filium & matrem; tamen maior est inæqualitas ætatis, & consequenter maior indecentia ratione ætatis: nepos enim vt est adolescens, cum auia iam est anus. Pari ratione inter nepotem & proauiam, minor est propinquitas sanguinis, tamen maior inæqualitas ætatis, quam inter nepotem, & auiam. Et quando tam procul proceditur in gradibus, vt iam nulla sit communicatio sanguinis, vt in quinto gradu, & sequentibus; tunc aut mortui sunt ascendentes, aut omnia confecti, ac decrepiti; & contra, descendentes, aut infantes, aut tam teneræ ætatis sunt, vt nulla ratio ferat, inter eos coniugia copulari.

SECUNDO loco NOTANDUM est, nos in conclusione posuisse primum gradum, sed non omnino vniuersaliter.

nam primum gradum affinitatis in linea transuersa, vt leu-
 ricum fratria, non putamus prohibitum esse iure naturæ
 vt conclusione superiore docuimus. Neque id mirum videri
 debet. Nam magna differentia est inter primum gradum
 in linea recta, & primum in transuersa; & rursus discrimen
 est non contemnendum, inter consanguinitatem & affini-
 tatem: immò in eodem primo gradu in linea recta, inueni-
 tur latitudo quædam, & proinde diuersitas.

Possumus autem doctrinæ causa ita disponere ordinem
 coniugiorum iure naturæ prohibitorum. PRIMVM, idque
 omnium turpissimum est, filij cum matre. Nam & summa
 coniunctio est inter matrem & filium, & præterea deberet
 mater, quæ naturæ ordine filio præest, eidem coniugij ra-
 tione subesse.

SECVDVM est, patris cum filia. Id enim par est primo,
 quod attinet ad coniunctionem, sed minus turpe est, quia
 non inuertitur ordo regiminis, cum & filia, & vxoris sit, sub-
 iici, non præesse. Ac de his duobus omnes conueniunt, iure
 naturæ esse prohibita.

TERTIVM est, fratris cum sorore germana, ex vtroque pa-
 rente: nam & hic summa coniunctio est, sed lateralis, & idè
 minor, quàm sit ea, quæ patri cum filia intercedit.

QVARTVM est, fratris cum sorore, ex altero tantum pa-
 rente: neque enim dubium esse potest, quin sit minus turpe
 coniugium cum sorore ex altero parente, quàm ex vtroque.

QVINTVM est, priuigni cum nouerca, id enim parum
 omninò abest à tertio, & fortè nihil. Nam etiam si ex vna par-
 te minus turpitudinis habeat, quia est affinitas, non consan-
 guinitas: tamen ex altera parte plus indecentiæ præ se fert,
 cum sit in recta linea, & inuertitur ordo regiminis; nouerca
 enim est loco matris, & ordinariè etiam senior esse solet, & in
 priuignum ordine naturæ potestatem habet.

SEXTVM, & VLTIMVM est, vitrici cum priuigna: hoc
 enim est in eodem gradu cum superiore, sed deest indecentia
 ex peruersione regiminis. Priuignæ subesse conuenit vitri-
 co, siue sit loco tantum patris, siue fiat etiam maritus: & quod
 dictum est de priuigno, & nouerca, intelligendum est etiam
 de genero, & socro; & quod dictum est de vitrico, & priui-
 gna, intelligendum est de socero, & nuru. De his quatuor

§§ 3 gradi-

gradibus non defunt qui negent eos iure natura prohibitos, in quibus est Caietanus in 2. 2. quæst. 154. art. 9. tamen sententia communior & verior, contrarium habet.

TERTIO NOTANDUM est, nos in conclusione dixisse, coniugia in his gradibus indispensabilia esse ab homine, quia putamus, à Deo dispensabilia esse coniugia omnia in quouis gradu: nullus enim est gradus in quo coniugium ita se intrinsecè malum, ut repugnet illud fieri bene. Quod et eo patet, quia nullus gradus tollit finem Matrimonij primarium, vel secundarium, licet aliquo modo impediat: nam ex coniugio etiam filij cum matre, nasci possunt liberi, & educari, &c. neque legi vllum, qui expressè hoc negaverit. Nam ipse etiam Caietanus in 2. 2. quæst. 154. artic. 9. gradum istum primum in linea recta, dicit habere per se, & naturaliter annexum impedimentum coniugij; tamen ibidem scribit, coniugium in hoc gradu dispensabile esse ab auctore nature.

Et aliquod argumentum ad hoc probandum adferri potest ex facto filiarum Loth, quæ cum existimarent, nullum omninò virum in mundo superesse, crediderunt sibi licentiam esse, ex proprio patre liberos quærere, Genes. 19. Et quæquam à peccato non excusentur, quia debuissent curam ipsius generis propagandi patri relinquere, aut certè cum eo communicare consilium, & ipsius expectare iudicium, & non prævenire, ac patrem decipere: tamen factum ipsum indicat, in tam extremo casu non esse omninò contra humanam rationem eiusmodi coniugium, præsertim si accederet auctoritas dispensantis Dei. Immo Chrysostomus homil. 44. in Genesim, & Ambrosius libro 1. de Abraham, cap. 6. eas omni crimine liberant. Augustinus libro 22. contra Faustum, cap. 43. peccasse dicit, non tam ardore libidinis, quam nimio amore posteritatis.

His notatis, probatur conclusio **PRIMO**, quia omnia & sola coniugia prædicta puniuntur ultimo supplicio in Levitic. cap. 20. cum cetera puniantur leuioribus pœnis.

SECUNDO, quia nulla exstant exempla Sanctorum, qui vlllo vnquam tempore in his gradibus contraxerint Matrimonia, cum tamen exstant de aliis, ut supra ostendimus.

TERTIO, quia nulla vnquam facta est dispensatio ab Ec-

clesia in his gradibus : quamuis non defuerint, qui eam ali-
quando q̄nerent. Nam de comite Armeniaco refert Pau-
lus *Æmilius* in *Lodouico XI.* eum falso Pontificis diploma-
te sororem germanam sibi matrimonio coniunxisse ; quia
nimirum verum diploma extorquere nunquam potuit à
Pontifice, falsum à corrupto quodam ministro procurauit.
In gradibus autem quos diximus iure naturæ non prohibe-
ti, non semel factæ leguntur dispensationes. Facta enim le-
gitur in primo gradu affinitatis in linea transuersa, ab *Inno-*
centio III. cap. finali, de diuortiis ; & à *Martino V.* teste *An-*
tonino, 3. p. tit. 1. cap. 11. summæ Theologicæ ; & rursus in
secundo gradu consanguinitatis, ab *Alexandro VI.* teste *Ca-*
ierano in 2. 2. q. 15. art. 9. Immo (vt supra est demonstratum)
Innocentius III. cap. *Gaudemus*, de diuortiis, apertè decla-
rauit, in secundo & sequentibus gradibus, Matrimonia inter
infideles contracta, rata esse debere.

QUARTO, quia omnes Gentes aut à coniugiis prædictis
naturaliter abhorrent, aut si quæ Gentes iis indulgent, ab
aliis feræ, & barbaræ iudicantur.

Perfæ, qui connubia cum parentibus, & sororibus permit-
tebant, ab omnibus reprehenduntur, vt à *Tertulliano* in
Apologetico, cap. 9. à *Chrysoft.* homil. de *Pentecoste* in fine,
ab *Augustino*, quæst. 61. in *Leuiticum*, à *Theodoreto* in libr.
de legibus. *Aristoteles* quoque in libr. 2. *Politicorum*, inde re-
prehendit communionem vxorum, quia sequeretur, vt filij
parentibus, & fratres sororibus iungerentur. & in libr. 9. de
Historia animalium, cap. 47. scribit, camelos, & equos non
posse adigi, vt cum matribus misceantur, & exempla duo pla-
nè admirabilia refert. Quod etiam facit *Plinius* libr. 8. natu-
ralis *Histor.* cap. 42. *Suetonius* in *Caio*, inter flagitia *Caij* *Im-*
peratoris refert, quod sororem *Drusillam* vxoris loco habere
voluerit. *Eutropius*, & alij *Scriptores* in *Antonini* *Caracal-*
læ vita, notant eundem, quod ob nimiam impudicitiam à
nouerca Iulia non abstinuerit.

DENIQUE *Ambrosius* in epist. 66. ad *Paternum* scribit,
coniugium patris cum filia pugnare cum lege naturæ, scri-
pta in cordibus singulorum. & *Augustin.* libr. 15. ciuit. cap. 16.
scribit, coniugia cum sororibus, non nisi peruersis legibus
fuisse permilla. Quod enim semel factum est, compellente

necessitate, à filiis Adæ, ita postea multiplicatis hominibus natura exhorruit, quasi nunquam licuerit. **POSSENT** hæc etiam adduci rationes aliquot naturales ex S. Thoma, & aliis auctoribus: sed ea commodius adducentur pro conclusione sequenti.

Iam verò contra tertiam hanc propositionem obijci solent argumenta quædam. **PRIMUM** sumitur ab exemplo filiorum Adæ, qui cum sororibus suis Matrimonia contraxerunt. Si enim eiusmodi coniugia cum lege naturæ pugnant, non possent iure contrahi, nisi dispensante auctore naturæ. Nulla autem tunc facta legitur dispensatio; nec videtur decuisse diuinam sapientiam, ut eodem tempore legem conderet, & in lege dispensaret: quare non erit prohibitum iure naturæ coniugium cum sorore.

RESPONDEO, **PRIMO** fieri potest, ut Deus cum filiis Adæ dispensauerit, ut sororibus iungerentur: non enim requirebatur externa aliqua dispensatio per vocem, aut scripturam, sed satis erat interna inspiratio; fortè etiam Deus per Adamum significauit, ac declarauit eius filiis voluntatem suam. **NEQUE** absurdum est, quòd in ipso mundi initio in ea lege dispensauerit Deus, quandoquidem voluit remanere auctor omnes homines ab vno procedere, neque bonum indicauit, plures simul masculos, pluresq; fœminas procreare.

SECUNDO, facilius dici potest, nulla fuisse opus dispensatione, quia coniugium fratris cum sorore, iure naturæ prohibetur, excepta summa illa necessitate generis propagandi, ut in secunda propositione declaratum est.

SECUNDVM argumentum sumitur ab exemplo Abrahæ, qui sororem vterinam duxisse videtur, cum ipse dicat Gen. 12. *Verè soror mea est filia patris mei, non filia matris mee, et duxi eam in uxorem.* **RESPONDEO**, Saram dici sororem Abrahæ de more Scripturarum, quia consanguinea eius erat, uetris videlicet ex patre.

Et quia non solùm nonnulli ex nostris, sed etiam Bossius in lib. de repudiis contendit, Saram germanam sororem Abrahæ fuisse, idèd sententiam nostram paulò fufius confirmare cupio, & ea quæ contrà obijciuntur, refutare. Igitur neptem ex fratre, non sororem germanam fuisse, probatur **PRIMO** auctoritate doctissimorum scriptorum, S. Hieron.

nymij in quæstion. Hebraicis, ad cap. 11. Gen. & in lib. contra Eluidium, S. Augustini lib. 16. ciuit. cap. 12. & 16. & lib. 22. contra Faustum, cap. 31. & Iosephi Hebræi lib. 1. antiq. cap. 14.

SECUNDO probatur ex cap. 11. Gen. ubi legimus: *Thare genuit Abram, Nachor, & Aran.* Et infra: *Duxerunt Abram, & Nachor uxores; nomen uxoris Abram Sarai; & nomen Nachor Melcha, filia Aran patris Melche, & patris Iesche,* quo loco per Iescham non potest intelligi nisi Sarai, quæ teste Iosepho & Hieronymo, binominis erat. Neque enim vlllo modo credibile est, Scripturam prodere voluisse patrem Melchæ, & non patrem Sarai, personæ longè dignioris; & deinde quorsum mentio fieret Ieschæ, si diuersa esset à Sarai?

TERTIO probatur ex eodem capite, vbi sic legimus: *Tulit itaque Thare Abram filium suum, & Loth filium Aran filij sui, & Sarai nurum suam, uxorem Abram filij sui.* Quare non dixit: *Et Sarai filiam suam;* sed solum: *Nurum suam?* certè filia coniunctior est patri, quam nurus. Sed quia non erat propriè filia, noluit eam miscere cum iis, qui propriè erant filij.

QUARTO probatur, quia si Abraham, & Nachor accepissent sorores Germanas, id fecissent, quia eo tempore per mores illarum gentium licuisset, vt fatentur, qui defendunt Saram fuisse Abrahami sororem Germanam. Neque enim recurrendum est ad dispensationem diuinam, cum ea necessaria non fuerit, si non est contra ius naturæ tale coniugium vt aduersarij volunt. At si tunc & per legem naturæ, & per mores gentis licuisset tale coniugium inire; nihil profuisset Abrahamæ dicere: *Soror mea est.* Id enim dixit ad tegendum coniugium, vt patet Gen. 12 & 20. quod idem postea fecit Isaac, Gen. 26. interrogatus enim de vxore sua, ac timens propter illam occidi, dixit: *Soror mea est.* Oportet igitur fateri, homines locorum illorum ita horruisse coniugium cum propria sorore, vt audito nomine sororis, statim crederent eam non fuisse vxorem.

DENIQUE quis credat Abrahamum sine vlla necessitate duxisse propriam sororem, cum propter hoc crimen Deus iussit, Leuit. 20. vtrumque coniugem simul necari?

SED respondendum est ad obiectiones Caietani, qui contra sentit in explicatione cap. 20. Gen. & cap. 18. Leuitici, & nonnullorum aliorum.

PRIMO obiiciunt verba illa expressa: *Verè soror mea est.* RESPONDEO, significari illis verbis, *verè fuisse consanguineam.* Nam etiam Isaac, Gen. 26. dixit de Rebecca, sororem suam esse, cum tamen constet eam fuisse neptim ex patruelis, id est, filiam Bathuelis filij Nachor fratris Abraham: *videtur Abraham vocat Loth fratrem suum,* Gen. 13. cum tamen ille eius nepos: & Tobia 8. ait Tobias iunior: *Tu sis Dominus, quia non luxurie causa accipio sororem meam coniugem,* & tamen non erat soror eius germana. Daniel. 5. vocatur Nabuchodonosor pater Baltasaris, cum tamen esset auus eius, vt in eum locum scribit Hieron. Denique Matth. 12. nominantur quidam fratres Domini, cum tamen nullos haberet Dominus germanos fratres.

SECUNDO obiiciunt; *Esto, fratres dici possint consanguinei æquales,* absurdum tamen est, patrum dici fratres neptis, cum potius pater dici deberet. RESPONDEO, id non esse absurdum, docent exempla allata, *Isaac vocantis Rebecam sororem,* quæ erat neptis ex patruelis: & *Abraham vocantis Loth fratrem,* qui erat nepos ex fratre.

TERTIO obiiciunt: *Cum Abraham ait, filia patris mei loquitur de patre propriè dicto, non de auo, ergo de sorore loquitur, non de nepte.* Antecedens Caietanus probat, quia cum addidit Abraham: *Et non filia matris meæ,* sine dubio de matre propriè dicta loquebatur; igitur etiam cum ait: *Filia patris mei,* de patre propriè dicto loquebatur.

RESPONDEO, de patre propriè dicto loquitur Abraham, quia de patre suo, non de patre Saræ loquitur; ait enim: *Filia patris mei,* non autem, *filia patris eius,* Is autem, qui propriè pater erat Abraham, pater impropiè, id est, auus erat Saræ: mater autem Abraham, non erat mater, neque auia Saræ, quia Abraham pater Saræ, non erat frater Abraham vterinus, sed ex parte tantum, & idè dixit: *Filia patris mei, non, Filia matris meæ.* Quare improprietas non est in voce PATRIS, sed in voce FILIA, quæ pro nepte accipitur.

AT cur non dixit aperte; *Neptis patris mei? vel, filia fratris mei?* cur impropiè loqui maluit, quam propriè? RESPONDEO,

DEO, quia dixerat: *Soror mea est*, debuit consequenter loqui, ac dicere: *Filia patris mei*. PRAETEREA, quia pater Saræ obiit ante auum, vt habemus in Gen. cap. II. illa non alium patrem agnoscebat, quàm auum, & idè etiam Abrahâ sororem illam appellare solebat. Et hoc est quod ait Chrysostomus hom. 45. in Gen. quem perperam allegant quidam pro contraria sententia. Dicit enim appellatam sororem Abrahâ, quia eundem patrem vocabat, quem ille; nimirum quia patre propriè dicto omisso, nō alium patrem nouerat, quàm auum.

QUARTO obiiciunt: *Si non propriè soror erat Abrahami Sara; ergo Regē fefellit, cum ait; Soror mea est*. RESPONDEO, non fefellit mendacio, sed elusit ambiguitate, quod licitum est, cum aliquis interrogatur non iuridicè.

AT saltem debuisset postea rem totam aperire, cum periculum euasisset, ne Regem illum in eam opinionem induceret, quasi cum sorore germana Matrimonium contraxisset. RESPONDEO, credibile est omninò, sermonem longiorem habitum inter Abraham, & Regem illum, & omnia fusè explicata, sed Scriptura breuiter, more suo, rem attingit.

QUINTO, obiici potest argumentum paulò difficilius, Nam si Sara filia esset Aran, & vxor Abrahæ, vt nos dicimus, debuisset gigni, cum pater eius Aran septem esset annorum, quod fieri nullo modo potest. Id autem sequi, ita probo. Abraham erat decem annis senior, quam Sara, vt patet ex cap. 17. Gen. vbi sic loquitur Abraham: *Putâsne centenario nascetur filius, & Sara non agenaria pariet?* ergo quando nascebatur Sara, decem annorum erat Abraham. Sed Aran erat iunior ipso Abraham, saltem duobus annis, cum esset tertius ab ipso; genuit enim Thare tres filios; Abram, Nachor, & Aran Gen. II. Ergo Aran erat octo annorum, quando nascebatur Sarai, ergo anno septimo illam genuit, si est eius filia.

RESPONDEO, Aran maior erat natu, quàm Abraham, & quàm Nachor, licet ob dignitatem primo loco ponatur Abraham. Id verò non temerè dico, neque solùm ad hanc soluendam difficultatem excogitavi, sed ex ipsa Scriptura didici. Nam Gen. II. sic legimus: *Vixit Thare septuaginta annis*

annis

anni, & genuit Abram Nachor, & Aran. Ex quo loq̄
 habent, anno septuagesimo Thare, iam natos fuisse tres
 stos filios: non enim Scriptura significat, eodem anno omnes
 tres genitos fuisse, sed illo anno iam habere cœpisse ipsum
 Thare tres filios, vnum videlicet illo anno genitum, & alios
 antea. Illo autem anno natus est Abraham; Scriptura enim
 in Genesi semper indicat tempus natiuitatis eorum, quorum
 textit genealogiam, vt sciamus etatem totius mundi, alius præ-
 termissis, qui ad istam Chronologiam non pertinet. Ita vi-
 demus Scripturam Gen. 4. prodidisse, quoto anno natus
 Adæ natus sit Seth, per quem textitur Chronologia, non au-
 tem quoto anno eiusdem Adæ natus sit Abel, vel Cain: &
 Gen. 5. dicitur Noë, cùm quingentorum esset annorum, ge-
 nuisse Sem, Cham, & Iaphet. vbi notatur præcisè annus, quo
 natus est Sem, quia per illum deducitur Chronologia: & in
 reliquis idem obseruare licet. Cùm ergo solus Abraham et
 filiis Thare, sit is, cuius explicatur genealogia, & per quem
 textitur Chronologia, neccesse est dicere, illo anno ipsum na-
tum esse, alios autem antea. Proinde Aran non septem, sed
 fortè viginti septem, aut triginta septem annorum erat,
 quando genuit Saram: quod etiam inde confirmatur, quia
 obiit ante ceteros & quia etiam Nachor filiam eius
 cepit.

TERTIVM argumentum principale, ducitur ab exemplo
 Thamar filix David, quæ cum à fratre suo Ammon oppri-
 meretur, dixisse legitur: *Noli frater mi, noli opprimere me,
 noli facere stultitiam hanc; quin potius loquere ad Regem,
 & non negabit me tibi.* 2. Reg. 13. Ex hoc enim loco intel-
 ligimus, non fuisse iniustatum, vt à fratribus ducerentur so-
 rores: alioqui enim, vnde consilium illud puellæ venisset in
 mentem?

RESPONDENT aliqui, Thamar non fuisse reuera filiam
 David, sed priuignam, atque idèd fuisse quidem sororem
 terinam Absolon, sed non sororem vllò modo Ammon. At
 hoc defendi non potest Nam in illo ipso capite 13. lib. 2. Reg.
 vocatur Thamar filia Regis, & soror Ammon, & clarissimè
 lib. 1. Paralip. cap. 3. enumeratis omnibus filiis David, sub-
 iungit Scriptura: *Omnes y filij David, absque filijs concubi-
 varum, habueruntq̄ sororem Thamar,* non potuit autem
 Thamar

Thamar soror esse omnium filiorum David, qui ex variis vxoribus, & concubinis nati fuerant, nisi eundem cum illis patrem habuerit.

RESPONDENT igitur alij, Thamar fuisse quidē veram sororem Ammon, & benè nosse, tale coniugium esse illicitum, sed tamen illa verba protulisse, vel quia nullum aliud consilium in illis angustiis ei occurrit, vel quia putauit fratrem perturbatum illa vehemēti passione non animaduerturum fuisse, illicitum esse coniugium cum sorore. At neque hoc dici potest: nam Thamar serid loquitur de coniugio futuro, si à Rege id peteretur; indicant eius verba in eodem capite. Nam cum vi compressa à fratre, in summum odium amore conuerso, expelleretur, dixit: *Maius est hoc malum, quod nunc agi aduersum me quàm quod antè fecisti, expellens me.* Voluit igitur illa cum eo, more coniugis permanere; atque id satagebat, vt Dauidē consentiente, ab Ammonē in vxorem duceretur.

Quo posito ad argumentum RESPONDEO, non posse firmum argumentū duci ab opinione, & verbis vnius puellæ, quæ etiam si nunquam viderat tale coniugium, & ipsa etiam absolutè id horrebat: tamen existimauit minus malum esse à fratre duci in vxorem, quàm vi stuprari, præsertim si Regis assensus accederet.

QUARTVM argumentum simile est superiori; ducitur enim ab exemplo Adoniæ, qui nouercam suam Abisag Sunamitam petiit in vxorem, 3 Reg. 2.

RESPONDEO PRIMO, non constat Abisag fuisse vxorem David, & per hoc neque constat fuisse nouercam Adoniæ filij David. Nam vt loco citato dicitur, ministrabat illa Dauidi seni, atque ad eum calefaciendum cum eo cubabat, sed neque vocatur vxor, neque David eam cognouit, vt Scriptura loquitur in eodem loco.

SECUNDO, cum Adonias ob eam petitionem à Salomone pœna capitis affectus fuerit, signum est, illum rem illicitam postulasse: certè enim plus valere debet sententia Salomonis Regis sapientissimi, quàm postulatio Adoniæ.

CAPVT